

License Information

Study Notes (Biblica) (Dutch) is based on: Biblica Study Notes, [Biblica Inc.](#), 2023, which is licensed under a [CC BY-SA 4.0 license](#).

This PDF version is provided under the same license.

Study Notes (Biblica)

Deuteronomium 1:1-3:29

De mensen van Israël bevonden zich in de vlakten van Moab. Ze waren daar aangekomen tegen het einde van het boek Numeri, aan de grens van Kanaän. Ze verbleven daar gedurende het boek Deuteronomium.

Deuteronomium is een tweede verslag van de wetten van Gods verbond met de Israëlieten. De wetten zijn vastgelegd volgens het patroon van een verdrag dat in die tijd gebruikelijk was. Verdragen waren overeenkomsten waarin werd vastgelegd waar elke persoon of groep verantwoordelijk voor was. Ze waren gebruikelijk tussen koningen en de mensen over wie zij regeerden. In Deuteronomium is God de Koning en de Israëlieten zijn zijn volk (Gods volk).

De wetten zijn vastgelegd in lange boodschappen die Mozes gaf voordat hij stierf. Mozes herinnerde het volk aan hun reis en de reden waarom ze die ondernamen. Ze begonnen bij de berg Horeb, een andere naam voor de berg Sinai. Ze reisden naar het land dat God had beloofd aan Abraham, Izaäk en Jakob te geven.

Bij Kades-Barnea weigerden de mensen Kanaän binnen te gaan omdat ze bang waren. Ze geloofden dat God hen haatte, maar dat was niet waar. God hield van hen en zorgde ervoor dat ze alles hadden wat ze nodig hadden terwijl ze door de woestijn trokken.

Tijdens hun reis vielen de Israëlieten geen van de bevolkingsgroepen aan waarmee ze verwant waren. Dit omvatte de mensen van Edom, Moab en Ammon. Echter, ze wonnen veldslagen tegen de Amorieten en begonnen in hun landen te wonen.

Mozes bad (gebed) tot God en vroeg Hem om toestemming om Kanaän binnen te gaan. Maar God stond hem alleen toe het land te zien. Vervolgens hielp Mozes Jozua zich voor te bereiden om de Israëlieten naar Kanaän te leiden.

Deuteronomium 4:1-43

Slechts een klein aantal van de Israëlitische volwassenen die op de berg Horeb waren geweest, leefde nog. De meesten waren in de woestijn gestorven. Hun kinderen waren inmiddels

volwassen geworden en stonden op het punt Kanaän binnen te gaan. Daarom herhaalde Mozes het verbond van de berg Sinai.

God had het verbond gesloten met de Israëlieten die vele jaren eerder Egypte hadden verlaten. Maar hij bevestigde het opnieuw met alle Israëlieten die na de uittocht uit Egypte waren geboren. God wilde dat ze begrepen dat zijn verbond met hen eeuwig zou zijn. Daarom sprak Mozes tot hen alsof zij de volwassenen op de berg Horeb waren geweest.

Op de berg Horeb hoorden de mensen de stem van God, maar zagen geen vorm of gestalte. Daarom mochten ze geen afbeeldingen of beelden van God maken. Niets wat ze konden zien of aanraken mocht aanbeden worden. De enige ware God is degene die de Israëlieten op de berg Horeb hadden gehoord. Zijn wetten leerden hen wijs en begripvol te zijn.

God wilde dat alle naties zouden erkennen dat de God van de Israëlieten dicht bij hen was. Hij wilde dat ze zouden beseffen dat Hij teder en liefdevol is. Hij regeert met rechtvaardigheid, wijsheid en begrip. Dit zou andere naties ertoe aanzetten de ware God te willen kennen en aanbidden. Dit was een manier waarop God alle naties zou zegenen via de Israëlieten.

Deuteronomium 4:44-11:32

De enige God is de Heer die de Israëlieten uit de slavernij heeft bevrijd. Deuteronomium 6:4 maakt dit heel duidelijk. Dat vers is onderdeel van wat de Shema wordt genoemd.

De Israëlieten moesten aantonen dat ze God liefhadden door hem te gehoorzamen. Om hem te gehoorzamen, moesten ze zich alles herinneren wat hij voor hen had gedaan. Ze moesten al zijn geboden onthouden, waaronder de Tien Geboden.

Als de Israëlieten God trouw liefhadden en gehoorzaamden, zou God hen in Kanaän gebruiken. Zij zouden Gods instrument zijn om oordeel te vellen over de Kanaänieten. God zou de Kanaänieten verdrijven. Hij zou de Israëlieten toestaan daar in vrede te leven.

De Israëlieten moesten nederig blijven. God had geen verbond met hen gesloten omdat ze beter waren dan de Kanaänieten. In feite waren ze een zeer koppig volk. Een voorbeeld hiervan was de keer dat ze het beeld van een metalen kalf

aanbaden. Dit gold ook voor de situatie in Kades-Barnea toen ze God ongehoorzaam waren.

God bepaalt hoe Hij zijn liefde voor mensen toont. Aan de Israëlieten liet Hij dit zien door een verbond met hen te sluiten.

Deuteronomium 12:1–14:26

De Israëlieten moesten uitsluitend God aanbidden. Ze mochten de afgoden van de Kanaänieten niet vereren.

De Israëlieten moesten alles vernietigen dat met die valse goden te maken had. Ze moesten ook iedereen vernietigen die hen aanmoedigde om de valse goden te aanbidden. Dit omvatte profeten, mensen uit hun eigen families en mensen in elke stad in Israël.

De Israëlieten mochten reine dieren doden en eten die geen offers waren. Ze mochten dit doen, ongeacht waar ze woonden.

Al hun offers moesten naar één plaats worden gebracht. Dit omvatte de tienden van hun gewassen en de eerstgeboren mannelijke dieren van hun vee. Offers moesten worden gebracht naar de plaats die God koos om zijn naam te vestigen. Dit betekende dat het de plaats was waar hij zijn aanwezigheid kenbaar maakte.

Die plaats was de heilige tent. Later koos God de tempel als de speciale plaats voor zijn naam. Dit gebeurde nadat de Israëlieten vele jaren in Kanaän hadden gewoond.

Deuteronomium 14:27–16:17

Deuteronomium leerde vele manieren waarop de Israëlieten voor behoeftige mensen moesten zorgen. Degenen die succesvol hun eigen land hadden bewerkt, moesten vrijgevig geven aan degenen in nood. Deze actie toonde hun gedachten en gevoelens. Het liet zien dat ze dankbaar waren aan God voor alles wat ze hadden ontvangen. Het toonde dat ze erop vertrouwden dat Hij hen zou blijven voorzien. Het toonde dat ze vol barmhartigheid waren jegens anderen.

Mozes beschreef dit als het hebben van een hart dat teder was, wat God behaagde. Elke drie jaar moesten de Israëlieten een tiende van hun gewassen opzijzetten. Dit werd gebruikt om te voorzien in de behoeften van de Levieten en de behoeftige mensen in hun gemeenschappen.

Elke zeven jaar moesten alle Israëlieten de schulden van andere Israëlieten kwijtschelden. Ze

moesten ook hun dienaren vrijlaten. Tijdens de feesten moesten ze hun voedsel delen met mensen in nood. Dit zou iedereen helpen om vol vreugde te zijn terwijl ze God aanbaden.

Deuteronomium 16:18–18:22

De leiders van Israël moesten eerlijk zijn en het juiste doen. Leiders omvatten rechters en ambtenaren binnen de 12 stammen van Israël.

Ze omvatten ook Levieten, priesters, koningen en profeten. De leiders moesten de geboden van God gehoorzamen. Ze moesten het volk ook helpen om God te gehoorzamen.

Ze mochten de mensen nooit aanzetten tot het aanbidden van valse goden. Ook mochten ze de manieren waarop de Kanaänieten hun goden aanbaden niet navolgen. De Israëlieten moesten hun leiders respecteren. Ze toonden hun respect door te doen wat de leiders hen opdroegen. Ze toonden ook respect door hun offers te delen met de Levieten en priesters.

Mozes sprak over een profeet die zoals hij zou zijn. Veel profeten na Mozes waren trouwe tussenpersonen tussen God en de Israëlieten. Maar vele jaren later begrepen mensen dat dit een profetie over Jezus was. Jezus was de Profeet waarover Mozes had gesproken.

Deuteronomium 19:1–26:19

Het verbond van de berg Sinaï omvatte veel regels over het gemeenschapsleven van de Israëlieten. Er waren regels over misdaden, huwelijk, families, zaken en oorlog. Veel van deze regels waren vergelijkbaar met de regels die de volkeren rondom de Israëlieten volgden. Ze weerspiegelden de gebruiken die in die tijd normaal waren.

God gaf zijn volk ook andere regels die verschilden van de praktijken van de andere volken. Deze regels lieten zien hoe Gods volk heilig en apart gezet voor Hem moest zijn.

De Israëlieten moesten voor elkaar zorgen. Ze mochten niemand uitbuiten. In plaats daarvan moesten ze altijd doen wat juist en eerlijk was. Dit toonde aan dat ze zich herinnerden hoe God hen had gered van het slaaf-zijn. Het liet zien dat ze erop vertrouwden dat Hij in alles zou voorzien wat ze nodig hadden.

Deze regels maakten duidelijk dat ieder individu verantwoordelijk was tegenover God. Ze waren verantwoordelijk voor hun gedachten, woorden en

dadens. En als gemeenschap waren ze gezamenlijk verantwoordelijk tegenover God. Dit stelde hen in staat om te genieten van alle goede dingen die God hen schonk. Het behoren tot Gods volk maakte de Israëlieten tot een speciale schat voor God onder alle bevolkingsgroepen.

Deuteronomium 27:1-30:20

De Israëlieten moesten een altaar bouwen in het midden van het land dat God hen had gegeven. Daarop moesten ze een verslag van hun verbond met God optekenen.

Toen moesten de 12 stammen de verbondszegeningen en verbondsvloeken hardop uitspreken. Ze moesten de zegeningen vanaf de berg Gerizim verkondigen. Ze moesten de vloeken vanaf de berg Ebal verkondigen.

Op deze manier zou de hele gemeenschap begrijpen wat het betekent om het verbond na te leven. De zegeningen van het verbond leidden tot leven. De gemeenschap zou ook begrijpen wat er gebeurt als ze ongehoorzaam zijn. De vervloeking van het verbond leidden tot de dood. Het zou zo slecht gaan dat zelfs de Egyptenaren de Israëlieten niet meer als slaven zouden willen.

Mozes smeekte het volk om voor het leven met God te kiezen in plaats van voor de dood. Zelfs na de vloeken van het verbond konden ze nog steeds naar God terugkeren. Ze konden hun liefde voor Hem tonen door Hem opnieuw te gehoorzamen. Zodra ze dit deden, zou God klaarstaan om hen opnieuw te zegenen.

Deuteronomium 31:1-34:12

Mozes werd de dienaar van de Heer genoemd. Hij diende God door de Israëlieten van Egypte naar de grens van Kanaän te begeleiden.

Hij diende God door de Israëlieten te onderwijzen hoe zij volgens Gods wegen moesten leven. Hij bereidde hen voor om Gods wetten te blijven horen en bestuderen nadat hij was overleden.

Hij diende God door Jozua voor te bereiden om het volk naar Kanaän te leiden en door de Israëlieten te waarschuwen en te zegenen.

Mozes waarschuwde hen met een lied. Dit lied ging over wie God is en hoe Hij voor Israël zorgde. Het was ook een profetie over hoe de Israëlieten zouden ophouden God te volgen.

Mozes sprak ook een gedicht uit om elke stam te zegenen met woorden van hoop. De zegeningen en

woorden van hoop waren gebaseerd op God. God zou hen veilig houden en hen alles geven wat ze nodig hadden.

God was hun Koning en Redder. Mozes was slechts een dienaar. Hij gehoorzaamde God zelfs toen het zijn tijd was om te sterven.